

Arrest

nr. 315 040 van 18 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België op 9 juli 2022 binnenkwam, samen met haar kinderen C. en D., diende op 12 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 december 2017 werden verzoekster haar vingerafdrukken afgenomen in Duitsland, op 6 januari 2022 in Frankrijk (Eurodac).

1.3. Op 24 april 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 25 april 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 12/07/2022

Overdracht CGVS: 23/09/2022

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming hield het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een persoonlijk onderhoud met u op 18 maart 2024 van 09u41 tot

12u15. U werd gehoord in het Engels. U werd bijgestaan door uw advocaat meester Gargili die gans het persoonlijk onderhoud aanwezig was.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn te Uluku in Benin City in Edo State op [...] mei 1996. U behoort tot de Urhobo stam uit Delta State. U groeide op bij uw ouders in Benin City. Op uw negen jaar verhuisde u met uw ouders en siblings naar Welo en toen u elf jaar was verhuisden jullie naar Seru. Op uw dertiende verhuisden jullie naar Ekewon Barak in Amibarak in Benin City.

In 2013 kwam uw zus V. terug van school en vertelde ze thuis dat ze in verwachting was. Van uw vader moest ze trouwen met de vader van haar kind als ze de zwangerschap wilde verderzetten. Eind december 2013 trouwden ze en na het huwelijk wilde de familie van uw vader dat V. besneden werd. Ze was toen zeven maanden zwanger. Aangezien het de cultuur en traditie is bij de Urhobo om vrouwen tijdens hun zwangerschap te besnijden kon hij niet tegen zijn familie ingaan. Op 17 januari 2014 ging u met de hele familie naar Delta State voor de besnijdenis. Twee dagen later begon ze te bloeden en werd V. naar het ziekenhuis van Abaruto gebracht. Volgens de dokters had ze teveel bloed verloren en konden ze enkel nog het kind redden. Uw zus overleed die dag, haar dochter kwam prematuur, maar gezond ter wereld.

Na het overlijden van uw zus kon u zich niet concentreren op uw schoolwerk. U slaagde niet in het examen om naar de universiteit te gaan, ondanks uw veelvuldige pogingen. U werkte in Lafo Hotel toen u van een vriendin van uw moeder hoorde dat ze meisjes zochten om naar Europa te gaan. U stemde hiermee in omdat u bang was dat u ooit hetzelfde zou meemaken als wat er met uw zus V. is gebeurd. U zou ooit willen trouwen en kinderen krijgen en wil niet besneden worden. Daarom nam u de kans toen die zich voordeed om naar het buitenland te gaan. U moest een eed afleggen dat u de vriendin van uw moeder 35.000€ zou terugbetalen als u in Europa aankwam. Nadat u weigerde om door te reizen naar Spanje met het vals paspoort bedreigde de vriendin van uw moeder uw zus, en uw vader werd voor enkele dagen gearresteerd en nadien weer vrijgelaten. Midden 2023 kreeg uw moeder telefoon van haar vriendin dat u haar moest terugbetalen omdat u een eed afnam.

Op 19 juli 2017 reisde u samen met uw vriendin N. van Nigeria via Niger naar Libië. U verbleef iets meer dan twee maanden in Libië alvorens verder te reizen naar Italië, alwaar u op 5 november 2017 aankwam. U zou moeten doorreizen naar Spanje met de hulp van een smokkelaar die u een vals paspoort bezorgde. U weigerde dit en liep weg. U bleef één maand in Italië vooraleer u E.B. leerde kennen. Enkele dagen later reisde u samen met hem verder naar Duitsland. Daar dienden jullie op 21 december 2017 een verzoek in om internationale bescherming. Op 27 maart 2018 werd beslist dat Italië verantwoordelijk werd gesteld voor jullie verzoek. U stelde samen met E. een beroep in tegen deze beslissing. In 2018 betaalde E. de bruidsprijs om met u te huwen. Op [...] november 2018 werd jullie zoon C.B.) geboren in Titisee-Neustadt. Daarna gingen jullie samen naar Frankrijk, waar jullie op 6 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. Op [...] maart 2020 werd jullie zoon D.B. geboren in Straatsburg. Sinds 25 september 2020 zijn jullie uit elkaar. Uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd op 29 oktober 2021 afgewezen, waarna u in beroep ging tegen deze beslissing. Uw beroep werd afgewezen op 30 maart 2022 en u reisde verder naar België. U kwam in België aan op 9 juli 2022 en op 12 juli 2022 verzocht u de Belgische asielinstanties om internationale bescherming, eveneens ingediend in uw hoofde van uw zonen C. en D.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van het duplicaat van het overlijdensattest van uw zus, alsook een medisch attest vrouwelijke genitale verminking voor uzelf (Dr. C., dd. 27/03/2024).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Nigeria te hebben verlaten uit vrees om het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking. In uw familie worden vrouwen besneden na het huwelijk, tijdens de zwangerschap van hun eerste kind. Bij terugkeer naar Nigeria vreest u alsnog het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking (NPO, p.16). Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om deze vrees aannemelijk te maken en er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw vertrek uit Nigeria. Zo verklaarde u bij de asielinstanties in Duitsland dat u Nigeria heeft verlaten samen met uw echtgenoot E. Jullie trouwden toen u 20 jaar was en u woonde vier jaar voor uw vertrek samen met uw echtgenoot in Mami Market in Benin City. Jullie besloten samen het land te verlaten omdat jullie niet wilden dat u het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking (zie Landeninfo – Asieldossier Duitsland, p.14-15). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u uit Nigeria bent vertrokken met uw vriendin N. omdat u vreesde dat u in de toekomst het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking (NPO, p. 14, 16). Wanneer u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, hield u vol dat u Nigeria zou hebben verlaten met N. omdat u niet besneden wilde worden in de toekomst (NPO, p.23). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter niet in staat om dergelijk flagrante tegenstrijdigheid op te heffen en doet bijgevolg sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de omstandigheden waaronder u Nigeria verlaten heeft.

Vervolgens was u ook tegenstrijdig over de praktijk van vrouwelijke genitale verminking binnen uw familie. Bij de Duitse asielinstanties vertelde u dat het de traditie is dat de meisjes in uw familie op 19 à 20 jarige leeftijd besneden worden (zie Landeninfo – Asieldossier Duitsland, p.16). Op het CGVS verklaarde u evenwel dat meisjes in Delta State niet op een bepaalde leeftijd besneden worden, maar wel wanneer ze in verwachting zijn (NPO, p.18). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u een vrees aanhaalt ten aanzien van een praktijk van vrouwelijke genitale verminking binnen uw familie waarvan u er niet eens in slaagt om coherente verklaringen af te leggen. Deze vaststelling doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotief.

Indien toch geloof zou worden gehecht aan de door u aangehaalde praktijk van besnijdenis in uw familie – quod non –, dan nog slaagt u er niet in om uw vrees te individualiseren. De besnijdenis diende in uw geval namelijk gebeurd te zijn tijdens de zwangerschap van uw eerste zoon C. in 2018. Sindsdien heeft u nog een tweede zoon (D.) gekregen. Bijgevolg wordt niet ingezien waarom u bij terugkeer wel het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking, daar u ondertussen al twee zwangerschappen heeft doorgemaakt en getrouwd bent. Bovendien uitte u deze twijfel zelf reeds toen u zei dat u niet wist of ze u nog zullen vragen om te besnijden aangezien u nu al kinderen heeft (NPO, p.17). Dat u bij terugkeer naar Nigeria alsnog besneden zou worden, is bijgevolg een louter hypothetische vrees gesteund op blote beweringen, die u vervolgens op geen enkele manier staakt. Wanneer u gevraagd werd waarom u als volwassen vrouw niet zou kunnen weigeren, stelde u dat u geen keuze zou hebben omdat uw zus ook geen keuze had (NPO, p.21). Echter gaat de vergelijking met uw zus niet op aangezien u ondertussen een volwassen vrouw bent met twee kinderen die reeds getrouwd was en uw zus daarentegen pas getrouwd was en zwanger was van haar eerste kind.

Dat u bovendien sinds het overlijden van uw zus geen contact meer heeft gehad met de persoon die u identificeert als enige vervolger, namelijk de broers van uw vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees verder (NPO, p.19). De vrees dat uw ooms aan vaderszijde u alsnog zullen dwingen tot een controle en nadien dwingen tot vrouwelijke genitale verminking in geval dat u zou terugkeren naar Nigeria (NPO, p.19) zijn blote beweringen die u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud kon staven. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uw vrees bij terugkeer naar Nigeria slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking bezwaarlijk actueel kan worden genoemd daar u met de vervolger, uw ooms aan vaderszijde, sinds 2014 geen contact meer heeft gehad.

Daarenboven kon u ook niet weerleggen dat uw ouders u zouden kunnen beschermen tegen de praktijk. U gevraagd of uw ouders u en uw jongere zus A. niet zouden willen beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking nadat uw zus V. hieraan overleed in 2014, verklaarde u dat u ervan overtuigd bent dat uw moeder u zal beschermen omdat ze veel pijn had na de dood van uw zus (NPO, p.21). Van uw vader kon u dit niet met zekerheid zeggen omdat hij de traditie erg aanhangt volgens u. U haalde aan dat uw vader zou worden uitgesloten van zijn gemeenschap als hij u en uw zus A. zou beschermen (NPO, p.21-22). Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat zijn leven in Nigeria ondraaglijk zou worden omwille van zijn tegenkanting. Bovendien verklaarde u zelf dat u op een andere plaats zou kunnen wonen in Nigeria om zo de praktijk van vrouwelijke genitale verminking binnen uw familie te ontlopen (NPO, p.22).

Daarnaast haalde u ook een vrees aan voor wanneer u in de toekomst een dochter zou krijgen dat zij vrouwelijke genitale verminking zou moeten ondergaan. Dit is echter wederom een hypothetische vrees waarvan de omstandigheden niet kunnen worden beoordeeld. Zoals reeds werd opgemerkt, verklaarde u tot op vandaag niet te zijn besneden en heeft u het land verlaten omdat u zelf heel erg gekant bent tegen deze praktijk.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de cijfers waarover het CGVS beschikt omtrent vrouwelijke genitale verminking in Nigeria (Zie Landeninformatie - UK Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: Female Genital Mutilation). In Edo State heeft 35.5% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar vrouwelijke genitale verminking ondergaan. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 64.5 % van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden wordt. In Delta State is 33.7 % van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar besneden. Het CGVS erkent dat uit diezelfde landeninformatie blijkt dat in merendeel (83%) van de gevallen de besnijdenis werd uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Uit de COI blijkt echter ook dat bij bepaalde etnieën en in bepaalde regio's de besnijdenis toch nog kan plaatshebben in de puberteit, (vlak) voor het huwelijk en tijdens de (eerste) zwangerschap. Deze vaststelling ontslaat u er echter niet van om uw vrees individueel aan te tonen. Echter moet hierbij worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat vrouwenbesnijdenis in Edo State, de deelstaat waar u woonachtig was en uw vader nog steeds verblijft, illegaal is. Zo werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Nigeria expliciet opgenomen als strafbaar feit in de nationale wet op het verbod op geweld tegen personen (VAPP) (zie Landeninfo – UNFPA, 2021, Female Genital Mutilation in Nigeria, Situation Analysis), die integraal in de lokale wetgeving van de deelstaten Edo en Delta werd overgenomen (zie Landeninfo - Partners West Africa Nigeria, VAPP Tracker). De vaststelling dat een nationale wet tegen vrouwelijke genitale verminking werd overgenomen in verschillende Nigeriaanse deelstaten, wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Wanneer u gevraagd werd of u al dan niet op de hoogte bent van het bestaan van de wet antwoordde u dat u denkt dat het legaal is omdat er een cultuur is dat het toelaat voor meisjes om besneden te worden. Echter duidt de nationale wet op het verbod op geweld tegen personen (VAPP), op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die o.a. de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo en Delta State. Er kan dan ook niet worden besloten dat het geheel onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uit de kopie van het duplicaat van de overlijdensakte van uw zus V., dat werd uitgegeven door Mariere Memorial Hospital in Ughelli op 20 september 2022, kan niet met zekerheid worden afgeleid wat de doodsoorzaak is en onder welke omstandigheden uw zus in het ziekenhuis werd opgenomen. Bovendien dient gewezen te worden op de objectieve landeninformatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit blijkt dat er een grote mate van corruptie en documentfraude heerst in Benin City, waardoor de bewijswaarde van deze stukken sterk gerelativeerd dient te worden. Hoe dan ook kan aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. U legde daarnaast ook een medisch attest vrouwelijke genitale verminking neer op uw naam waaruit blijkt dat u geen vrouwelijke genitale verminking onderging (Dr. C., dd. 27/03/2024). De vaststelling dat u geen vrouwelijke genitale verminking onderging, toont aan dat het hoofd werd geboden aan de door u aangehaalde dreiging. Echter, het door u neergelegde medische attest weet bovenstaande conclusies niet te wijzigen.

Tenslotte merkt het CGVS ook op dat u zeer tegenstrijdig was toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde dat u Nigeria zou hebben verlaten met de hulp van smokkelaars (NPO, p. 15).

Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u Nigeria had verlaten samen met uw vriendin N. en dat de vriend van uw moeder voor de reis had betaald. U had hier bovendien een eed voor afgelegd. Nadat zij getracht hebben om u van Italië naar Spanje te laten reizen met een vals paspoort vluchtte u weg van hen. In december 2017 leerde u de vader van uw kinderen kennen en besloot u enkele dagen later om hem meteen te volgen naar Duitsland (NPO, p.12, 14, 15, 16). In 2018 betaalde hij de bruidsprijs aan uw familie waardoor u in Duitsland zou gezegd hebben dat u getrouwd was (NPO, p.12). U verklaarde dat uw familie nadien nog bedreigd werd door deze mensen en uw vader zelfs even gearresteerd werd (NPO, p. 16-17). Van uw verklaringen blijft echter geen spaander heel. U heeft immers een geheel andere versie van de feiten verklaard tijdens uw asielprocedure in Duitsland. Daar verklaarde u dat u op 11 mei 2017 Nigeria had verlaten samen met uw echtgenoot E. B. en dat u niet wist of hij daar geld voor had betaald. Ten tijde van uw vertrek uit Nigeria waren jullie vier jaar getrouwd. Drie weken na aankomst in Italië reisden jullie verder door naar Duitsland. Eens aangekomen verzochten jullie Duitsland op 21 december 2017 om internationale bescherming als gehuwd koppel (zie Landeninfo – Asieldossier Duitsland). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen alle geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u Nigeria zou hebben verlaten met de hulp van smokkelaars en dat zij tot op heden uw familie viseren voor de terugbetaling van uw reis. Voor de volledigheid wenst het CGVS ook nog op te merken dat u geen enkele specifieke vrees aanhaalde ten

aanzien van deze personen wanneer u later gevraagd werd wat en wie u vreest bij een eventuele terugkeer naar uw thuisland.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 22 maart 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 48 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst benadrukt verzoekster specifieke elementen eigen aan haar profiel. Immers verliet verzoekster Nigeria op 19 juli 2017. Sinds haar vertrek uit Nigeria is verzoekster op de dool en ontwikkelde zij een overlevingsstrategie waarbij zij vooral denkt op korte termijn. Verzoekster kende weinig stabiliteit. De stress en gebeurtenissen die zij meemaakte na haar (gedwongen) vertrek uit Nigeria beïnvloeden in belangrijke mate de herinneringen die zij nog heeft aan de gebeurtenissen voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Vervolgens benadrukt verzoekster haar vrees voor genitale verminking. Verzoekster wijst op de vrees die zij heeft om het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking. De prevalentie van het risico op genitale verminking in Nigeria varieert volgens verschillende criteria: regio, etniciteit, leeftijd, religie en de sociale en familiale context waarin meisjes en vrouwen die aan excisie worden blootgesteld leven. Het criterium waarop de bestreden beslissing zich baseert is echter de houding van de ouders van verzoekster en de mate waarin zij verzoekster kunnen beschermen tegen dergelijke praktijk. Deze enkele, bevooroordeelde en onvoldoende analyse is onvoldoende om het door de verzoekster gelopen risico objectief te beoordelen. Immers komt vrouwelijke genitale verminking vaak voor in Edo State, wordt een significant deel van christenen besneden, komt dit vaak voor bij de armste families, is er een courante praktijk in de familie van verzoekster om vrouwen te besnijden na het huwelijk en is haar zus ook besneden geweest (zelfs met een fatale afloop).

Aangaande haar vermeende tegenstrijdige verklaringen, benadrukt verzoekster dat de gebeurtenissen waarover verzoekster werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden toen verzoekster nog in Nigeria verbleef. Door de verstreken tijdsperiode, is het aannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoekster heeft over de periode toen zij in Nigeria verbleef. De herinneringen van verzoekster zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan. Dit geldt *in casu* des te meer omdat er ook een ruime tijdsperiode zit tussen het moment waarop verzoekster een onderhoud had met de Duitse asielinstanties en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Opnieuw zijn er verschillende jaren verstreken.

In ondergeschikte orde meent verzoekster in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster benadrukt haar langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat zij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor zij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. Verzoekster verliet Nigeria op 19 juli 2017. Sindsdien keerde zij niet meer terug en verbleef zij in Europa (waaronder Italië, Duitsland, Frankrijk en België). Verzoekster is bovendien onvermogen en draagt de zorg over haar twee minderjarige kinderen. Zij heeft geen huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk in Nigeria. Zij bouwde haar leven uit in België, samen met haar minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen werden geboren in Duitsland en Frankrijk en verbleven nooit eerder in Nigeria. Verzoekster vreest hierdoor bij een gedwongen terugkeer naar een voor haar vreemd land (Nigeria) in een situatie te zullen terechtkomen

van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

3.1.2. Op 13 september 2024 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met daarin geactualiseerde landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie:

- EASO-rapport “Nigeria Security Situation” van juni 2021;
- EASO-rapport “Country Guidance Note: Nigeria” van oktober 2021;
- EUAA-rapport “Nigeria – Country Focus” van juli 2024.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problematiek daar ze tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen verscheidene asielprocedures (i), haar vrees voor besnijdenis louter hypothetisch en geenszins concreet is (ii), ze sinds 2014 geen contact meer zou hebben gehad met haar vermeende actor van vervolging (iii), ze vermoedelijk de bescherming van haar ouders kan invoeren en bovendien zelf verklaarde te kunnen verhuizen (iv). Daarnaast blijft de vrees voor besnijdenis in hoofdte van haar dochter eveneens louter hypothetisch (v). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie dat het mogelijk is zich te verzetten tegen een eventuele gedwongen besnijdenis (vi). Voorts wordt nog vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake haar reisweg (vii).

Verzoekster kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanhalen van vergoelijkningen en het benadrukken van haar vrees tot genitale verminking.

Zo merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw vertrek uit Nigeria. Zo verklaarde u bij de asieldiensten in Duitsland dat u Nigeria heeft verlaten samen met uw echtgenoot E.. Jullie trouwden toen u 20 jaar was en u woonde vier jaar voor uw vertrek samen met uw echtgenoot in Mami Market in Benin City. Jullie besloten samen het land te verlaten omdat jullie niet wilden dat u het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking (zie Landeninfo – Asieldossier Duitsland, p.14-15). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u uit Nigeria bent vertrokken met uw vriendin N. omdat u vreesde dat u in de toekomst het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking (NPO, p. 14, 16). Wanneer u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, hield u vol dat u Nigeria zou hebben verlaten met N. omdat u niet besneden wilde worden in de toekomst (NPO, p.23). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter niet in staat om dergelijk flagrante tegenstrijdigheid op te heffen en doet bijgevolg sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de omstandigheden waaronder u Nigeria verlaten heeft.

Vervolgens was u ook tegenstrijdig over de praktijk van vrouwelijke genitale verminking binnen uw familie. Bij de Duitse asielinstanties vertelde u dat het de traditie is dat de meisjes in uw familie op 19 à 20 jarige leeftijd besneden worden (zie Landeninfo – Asieldossier Duitsland, p.16). Op het CGVS verklaarde u evenwel dat meisjes in Delta State niet op een bepaalde leeftijd besneden worden, maar wel wanneer ze in verwachting zijn (NPO, p.18). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u een vrees aanhaalt ten aanzien van een praktijk van vrouwelijke genitale verminking binnen uw familie waarvan u er niet eens in slaagt om coherente verklaringen af te leggen. Deze vaststelling doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotief.”

Waar verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen volgende uit haar asielprocedure in Duitsland tracht te verschonen door te verwijzen naar het tijdsverloop en haar gebrekkige geheugen, merkt de Raad op dat het loutere tijdsverloop niet kan verklaren dat verzoekster zulke incoherente verklaringen aflegde. Immers betreffen de omstandigheden en de personen betrokken bij haar vertrek een fundamenteel element van centraal belang in haar asielrelaas. Bovendien merkt de Raad op dat de tijd tussen het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal en haar vertrek uit Nigeria slechts 7 jaar betreft, hetgeen niet kan worden beschouwd als een dermate langdurige periode dat ze essentiële elementen betreffende haar asielrelaas vergeet. Bovendien worden er geen documenten neergelegd met medisch objectieve vaststellingen waaruit

blijkt dat verzoekster zou lijden aan een problematiek die haar geheugen zou aantasten. Het verweer van verzoekster is dan ook niet dienstig.

Voor het overige biedt verzoekster geen inhoudelijk verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing, behoudens het volharden in haar vrees tot genitale verminking en de prevalentie hiervan te bandrukken. Bijgevolg blijven de pertinente motieven van de bestreden beslissing onverminderd gehandhaafd:

“Indien toch geloof zou worden gehecht aan de door u aangehaalde praktijk van besnijdenis in uw familie – quod non –, dan nog slaagt u er niet in om uw vrees te individualiseren. De besnijdenis diende in uw geval namelijk gebeurd te zijn tijdens de zwangerschap van uw eerste zoon C. in 2018. Sindsdien heeft u nog een tweede zoon (D.) gekregen. Bijgevolg wordt niet ingezien waarom u bij terugkeer wel het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking, daar u ondertussen al twee zwangerschappen heeft doorgemaakt en getrouwd bent. Bovendien uitte u deze twijfel zelf reeds toen u zei dat u niet wist of ze u nog zullen vragen om te besnijden aangezien u nu al kinderen heeft (NPO, p.17). Dat u bij terugkeer naar Nigeria alsnog besneden zou worden, is bijgevolg een louter hypothetische vrees gesteund op blote beweringen, die u vervolgens op geen enkele manier staakt. Wanneer u gevraagd werd waarom u als volwassen vrouw niet zou kunnen weigeren, stelde u dat u geen keuze zou hebben omdat uw zus ook geen keuze had (NPO, p.21). Echter gaat de vergelijking met uw zus niet op aangezien u ondertussen een volwassen vrouw bent met twee kinderen die reeds getrouwd was en uw zus daarentegen pas getrouwd was en zwanger was van haar eerste kind.

Dat u bovendien sinds het overlijden van uw zus geen contact meer heeft gehad met de persoon die u identificeert als enige vervolger, namelijk de broers van uw vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees verder (NPO, p.19). De vrees dat uw ooms aan vaderszijde u alsnog zullen dwingen tot een controle en nadien dwingen tot vrouwelijke genitale verminking in geval dat u zou terugkeren naar Nigeria (NPO, p.19) zijn blote beweringen die u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud kon staven. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uw vrees bij terugkeer naar Nigeria slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking bezwaarlijk actueel kan worden genoemd daar u met de vervolger, uw ooms aan vaderszijde, sinds 2014 geen contact meer heeft gehad.

Daarenboven kon u ook niet weerleggen dat uw ouders u zouden kunnen beschermen tegen de praktijk. U gevraagd of uw ouders u en uw jongere zus A. niet zouden willen beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking nadat uw zus V. hieraan overleed in 2014, verklaarde u dat u ervan overtuigd bent dat uw moeder u zal beschermen omdat ze veel pijn had na de dood van uw zus (NPO, p.21). Van uw vader kon u dit niet met zekerheid zeggen omdat hij de traditie erg aanhangt volgens u. U haalde aan dat uw vader zou worden uitgesloten van zijn gemeenschap als hij u en uw zus A. zou beschermen (NPO, p.21-22). Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat zijn leven in Nigeria ondraaglijk zou worden omwille van zijn tegenkanting. Bovendien verklaarde u zelf dat u op een andere plaats zou kunnen wonen in Nigeria om zo de praktijk van vrouwelijke genitale verminking binnen uw familie te ontlopen (NPO, p.22).

Daarnaast haalde u ook een vrees aan voor wanneer u in de toekomst een dochter zou krijgen dat zij vrouwelijke genitale verminking zou moeten ondergaan. Dit is echter wederom een hypothetische vrees waarvan de omstandigheden niet kunnen worden beoordeeld. Zoals reeds werd opgemerkt, verklaarde u tot op vandaag niet te zijn besneden en heeft u het land verlaten omdat u zelf heel erg gekant bent tegen deze praktijk.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de cijfers waarover het CGVS beschikt omtrent vrouwelijke genitale verminking in Nigeria (Zie Landeninformatie - UK Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: Female Genital Mutilation). In Edo State heeft 35.5% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar vrouwelijke genitale verminking ondergaan. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 64.5 % van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden wordt. In Delta State is 33.7 % van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar besneden. Het CGVS erkent dat uit diezelfde landeninformatie blijkt dat in merendeel (83%) van de gevallen de besnijdenis werd uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Uit de COI blijkt echter ook dat bij bepaalde etnieën en in bepaalde regio's de besnijdenis toch nog kan plaatshebben in de puberteit, (vlak) voor het huwelijk en tijdens de (eerste) zwangerschap. Deze vaststelling ontslaat u er echter niet van om uw vrees individueel aan te tonen. Echter moet hierbij worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat vrouwenbesnijdenis in Edo State, de deelstaat waar u woonachtig was en uw vader nog steeds verblijft, illegaal is. Zo werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Nigeria expliciet opgenomen als strafbaar feit in de nationale wet op het verbod op geweld tegen personen (VAPP) (zie Landeninfo – UNFPA, 2021, Female Genital Mutilation in Nigeria, Situation Analysis), die integraal in de lokale wetgeving van de deelstaten Edo en Delta werd overgenomen (zie Landeninfo - Partners West Africa Nigeria, VAPP Tracker). De vaststelling dat een nationale wet tegen vrouwelijke genitale verminking werd overgenomen in verschillende Nigeriaanse deelstaten, wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Wanneer u gevraagd werd of u al dan niet op de

hoogte bent van het bestaan van de wet antwoordde u dat u denkt dat het legaal is omdat er een cultuur is dat het toelaat voor meisjes om besneden te worden. Echter duidt de nationale wet op het verbod op geweld tegen personen (VAPP), op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die o.a. de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo en Delta State. Er kan dan ook niet worden besloten dat het geheel onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uit de kopie van het duplicaat van de overlijdensakte van uw zus V., dat werd uitgegeven door Mariere Memorial Hospital in Ughelli op 20 september 2022, kan niet met zekerheid worden afgeleid wat de doodsoorzaak is en onder welke omstandigheden uw zus in het ziekenhuis werd opgenomen. Bovendien dient gewezen te worden op de objectieve landeninformatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit blijkt dat er een grote mate van corruptie en documentfraude heerst in Benin City, waardoor de bewijswaarde van deze stukken sterk gerelativeerd dient te worden. Hoe dan ook kan aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. U legde daarnaast ook een medisch attest vrouwelijke genitale verminking neer op uw naam waaruit blijkt dat u geen vrouwelijke genitale verminking onderging (Dr. C., dd. 27/03/2024). De vaststelling dat u geen vrouwelijke genitale verminking onderging, toont aan dat het hoofd werd geboden aan de door u aangehaalde dreiging. Echter, het door u neergelegde medische attest weet bovenstaande conclusies niet te wijzigen.

Tenslotte merkt het CGVS ook op dat u zeer tegenstrijdig was toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalde dat u Nigeria zou hebben verlaten met de hulp van smokkelaars (NPO, p. 15). Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u Nigeria had verlaten samen met uw vriendin N. en dat de vriend van uw moeder voor de reis had betaald. U had hier bovendien een eed voor afgelegd.

Nadat zij getracht hebben om u van Italië naar Spanje te laten reizen met een vals paspoort vluchtte u weg van hen. In december 2017 leerde u de vader van uw kinderen kennen en besloot u enkele dagen later om hem meteen te volgen naar Duitsland (NPO, p.12, 14, 15, 16). In 2018 betaalde hij de bruidsprijs aan uw familie waardoor u in Duitsland zou gezegd hebben dat u getrouwd was (NPO, p.12). U verklaarde dat uw familie nadien nog bedreigd werd door deze mensen en uw vader zelfs even gearresteerd werd (NPO, p. 16-17). Van uw verklaringen blijft echter geen spaander heel. U heeft immers een geheel andere versie van de feiten verklaard tijdens uw asielprocedure in Duitsland. Daar verklaarde u dat u op 11 mei 2017 Nigeria had verlaten samen met uw echtgenoot E.B. en dat u niet wist of hij daar geld voor had betaald. Ten tijde van uw vertrek uit Nigeria waren jullie vier jaar getrouwd. Drie weken na aankomst in Italië reisden jullie verder door naar Duitsland. Eens aangekomen verzochten jullie Duitsland op 21 december 2017 om internationale bescherming als gehuwd koppel (zie Landeninfo – Asieldossier Duitsland). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen alle geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u Nigeria zou hebben verlaten met de hulp van smokkelaars en dat zij tot op heden uw familie viseren voor de terugbetaling van uw reis. Voor de volledigheid wenst het CGVS ook nog op te merken dat u geen enkele specifieke vrees aanhaalde ten aanzien van deze personen wanneer u later gevraagd werd wat en wie u vreest bij een eventuele terugkeer naar uw thuisland."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoekster. In zoverre verzoekster betoogt dat zij in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen bij terugkeer naar Nigeria, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Nigeria een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien te voorzien.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de vaststellingen van de aanvullende nota:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP